

Boros Imre: A Covid–19 és a gazdaság

2020 március 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A kiinduló helyzet ma kísértetiesen hasonlít az 1918-asra.

Rajtunk múlik, hogy a járvány leküzdésének és a gazdaság meködtetésének bonyolult kölcsönhatását jól értelmezzük-e, jó időben születnek-e meg a szükséges döntések.

Hedonista világunkban a ma élő és tevékeny generációk eddig nem látott bonyolult helyzettel találják szembe magukat a vilá járvánnyá fajuló Covid–19 jelenség kapcsán. Mindazt a sok szépet és jót (vég nélküli távoli utakat, bulikat, luxuskocsikat stb.), amit nap mint nap megélnék, használnak, veszni érzik. A potenciális veszteséghez nem hasonlítható még az 1929-ben indult gazdasági válság sem, hiszen az is inkább csak következmény volt, része a spanyolnáthával startoló társadalmi-gazdasági katasztrófafolyamatoknak.

Ebből a szempontból a 2008-as pénzügyi válság is felejthető. Ha valami mintaszerű hasonlóságot akarunk keresni, akkor nagyon is érdemes az 1918-tól a világon végigsöprő spanyolnáthajárványra és az azt követő kilátástalanságra gondolni. Ha mindent egybevetünk, ebből az egyre csak mélyülő gödörből Európa népe végleg csak a második világháború utáni, több évtizedig tartó prosperitás éveiben tudott kijönni, akkor is csak részlegesen, azzal, hogy a mi térfelünk, az úgynevezett köztes Európa kimaradt a jóból.

Volt itt minden 1918-tól egészen 1953–1954-ig, amit nem kívántak Európa népei, fasizmus, náci rendszer, spanyol polgárháború, bolsevik hatalomátvétel Oroszországban, második világháború, a mi térfelünk második világháborút követő négy évtizedig tartó szovjetizálása, (a lengyeleknek jutalomból, nekünk büntetésként), NATO, Varsói Szerződés, hogy csak néhány járulékos következményt említsek. Ezek nagy része elkerülhető lett volna, ha a spanyolnátha és a háború utáni igazán méretes gazdasági válság (általános nyomor) káros egymásra csúszását ügyes intézkedésekkel elkerülték volna Európa országai. Ehelyett hosszú évekig a léha-lezser, a problémákat a szűnyeg alá söprő liberalizmus volt divatban. Igaz, a legfontosabb tényező, a pénzpólitika ügyében meg voltak kötve a kezek, hiszen a pénzemissziót lazító politika nem volt lehetséges, mert mindenki a merev aranystandardra – annak korábbi valóban kiegyensúlyozott teljesítményei miatt – kívánt visszatérni (noha Keynes már a húszas években is ellenezte ezt).

A kiinduló helyzet ma kísértetiesen hasonlít az 1918-asra. Rajtunk múlik, hogy a járvány leküzdésének és a gazdaság meködtetésének bonyolult kölcsönhatását jól értelmezzük-e, jó időben születnek-e meg a szükséges döntések. A járvány leküzdésének és a gazdaság eredményes meködtetésének érdeke csak egy rendszer keretein belül, együtt értelmezhető. A bonyolult viszony helyes kezelése esetén végül mindenki eléri a célját, a járvány megszűnik és a gazdaság is újra talpra áll. A kérdés az, hogy ki, mikor és milyen mértékben fizesse a révést, azaz a gazdaságnak és az állampolgároknak mennyit kell beáldozniuk a válság elhárítása miatti kényszerűségből elszenvedett veszteségként, hogy kijöjünk a gödörből, és ne sodródjunk tovább a még nagyobb bajok irányába. Ráadásul az sem mindegy, hogy kinek, mikor és mit kell beáldoznia. Akik ma beáldoznak, vajon megkapják-e a végén a jutalmukat? Ki tudja mindezt garantálni?

A kérdés körüli töprengés nagyon is jogos. A nagyon is indokolt félelmek oldására idézzük a valaha volt legzseniálisabb közgazdász, Keynes véleményét (1930-as évek), hogy az állam költsönnyaló nélkül, ez majd kihúzza a bajból. A jajveszékelőknek, akik azt kérdezték, hogy de ebből mi lesz hosszú távon, a zseni kis cinizmussal csak azt mondta, hogy addigra mind hullák leszünk, de majd akkor is lesz biztosan valaki, aki kitalálja, miként kell tovább haladni. Ma korunk egyik mértéktartó, jogosan nagynak tartott közgazdásza Joseph Stiglitz – tanulva egyébként Keynestől is – az elengedhetetlen kényszerűség a gazdaságra kirótt áldozatvállalás után a pénzcsapok megnyitását javasolja. Ebben a szellemben csökkentett minden korábbi ellenkező irányú törekvései ellenére radikálisan kamatot az amerikai Federal Reserve (1,25 százalékról 0,25 százalékra), és ebben a szellemben készül a további lazításra az Európai Központi Bank is. Az áldozatvállalások azzal kapcsolatosak, hogy megfékezzük a kórt, ezért kellene a határzárak, ezért kell betiltani a rendezvényeket, ezért kellene az önként és kényszerből vállalt karanténok, gyárbezárások, ezért kellene a növekvő egészségügyi költségek. Mind-mind olyan dolog, ami csökkenti a bevételeket, rontja a rövid távú hasznot, sőt súlyos veszteségeket is okoz. Ebben a helyzetben az a helyes szemlélet, ha minden kellemtelenséget és azok igencsak érzékelhető költségeit a jövőbe történő elengedhetetlen befektetésként kezeljük, amelyek nélkül olyan baj zúdulhat ránk, amit el sem tudunk képzelni. Ugyanis ha a kór terjedése agyonnyomja az egészségügyi rendszert, akkor emiatt a gazdasági felépülés is a messze távolba kerül, ami a spanyolnátha utáni korszakhoz hasonló több évtizedes örvénylésbe taszíthatja Európát, de akár a teljes világgazdaságot is.

Ma azt mondhatjuk, hogy az áldozatvállalás kockázatvállalás, de a kockázatot azért kell vállalni, hogy egy jövőbeli,

már ma el?re látható, sokkal nagyobb gazdasági és társadalmi kockázatot elkerüljünk, amib?l er?sen kétséges száraz lábbal kijönni. Lebegjen szemünk el?tt az 1918 és 1990 közötti id?szak és mindazon bajok és károk, amelyek akkor is kell? átgondolással és empátiával jórészt elkerülhet?k lettek volna. A maga idejében Keynes és a közelmúltban Stiglitz is lényegében a nemzetközi nagyt?ke m?köd?képességének érdekében szólt. Ezt tekintették hivatásuknak.

Miel?tt elhamarkodottan és elmarasztalón szólnánk ezekr?l az er?feszítésekr?l, tudnunk kell, hogy a globális t?ke nálunk is nagyon jelent?s faktor, a GDP csaknem felét, az exportnak pedig dönt? hányadát adja. Érdekeink f?z?dnek hozzá, hogy ne kelljen tartósan termelést csökkenteni, esetleg tartósan lakatot tenni a hazai globális gyártók telepeire. ?k nemzetköziek (globálisak), a megoldás is onnét jön, mi legfeljebb a munkaer?-megtartási program révén szállhatunk be, de ezt normatív alapon tegyük is meg. Nálunk a magyar tulajdonú gazdaságra, az igazgatás m?köd?képességének meg?rzésére kell fókuszálni. Szükség van egy mozgó bázisú (rollover) nemzeti konszolidációs terv megalkotására és annak folyamatosan a helyzethez igazítására is. Konszolidáció alatt a bonyolult fert?zési helyzet megsz?ntét és a gazdaság talpra állítását együtt és egymástól elválaszthatatlanul kell érteni. Pár napja ennek els? elemeit (törlesztési moratóriumok, járulékcsoökkentések stb.) be is iktattuk, amivel amíg tart a járvány, az alapm?ködtetés és -m?ködés megoldható.

Ezeknek az intézkedéseknek a te-hervisel?i a bankok és az államkassza, de terheket viselnek a cégek és a munkájukban korlátozottak is, akik kevesebb pénzt vihetnek haza. Szükség lesz azonban még egy jelent?s likviditási csomagra is, hogy amikor újra be lehet lendülni, a pénz ne legyen akadály. Szinte evidens, hogy ennek a forrása csak a jegybank lehet. Üzletikamat-megfontolás itt nem jöhet szóba, és külföldi forrás sem. Célszer? lenne, ha a kamarák folyamatosan gy?jtenék a cégszolgálatokat, hiszen százazres nagyságrend? az érintett vállalkozások száma. A folyósításokat a legkézenfekv?bb módon az MFB-pontokon keresztül lehetne eljuttatni az érintetteknek, a pénzt az egységeket üzemeltet? bankok hálózatain keresztül lehetne biztosítani, és így követni lehet a kihelyezett összegek útját is. (Nem mellesleg többletköltség és id?vesztés lenne újabb hálózatot kreálni.)

Nyilvánvaló, hogy a költségvetésnek is lesznek további terhei, f?ként a munkahelyek megtartása miatt. Abban az esetben, ha az ez évi költségvetési tartalékok nem lennének elegend?k (ez valószínű?), néhány száz milliárd forintnyi újabb államadósság sem okozhat fejtörést az EU-ban. Erre azért is szükség lehet, hogy az újrakezdéshez olcsó energiahordozókból (k?olaj, üzemanyagok, gáz) jól beszájzoljunk (a k?olaj ára most 24 dollár hordónként). Az újraindítás után a munkavállalóknak is többletterheket kell vállalniuk. Reméljük, hogy nem halljuk a szakszervezetek tiltakozását, amikor a többletm?szakokat, esetleg a hosszított munkaid?t elrendelik a kiesések pótlására. Jó érzés? munkavállalók ezt természetesnek veszik, nem kell majd ?ket saját maguktól megvédeni.

A gyors likviditáspótlásra azért is szükség lesz, nehogy megjelenjenek a „befektet? hiénák”, akik a leértékelt szektorok eszközeit bagóért összevásárolják. A térség valutái elleni újabb támadás ennek az el?szele. Érdemes megfontolni, hogy a sérülékeny ágazatok irányítását is a rendkívüli intézkedések alá vonják, ez ugyanis megakadályozhatja a tulajdonosváltásokat. Ugyanis ellenséges felvásárlási kísérletekre lehet számítani a leginkább sújtott szolgáltató szektorokban, es?sorban a szállodaiiparban és a vendéglátásban, de a közlekedési ágazatban is. A rollover bázisú nemzeti konszolidáció nagyban és alapvetésében különbözik az 1994–1995-ben végrehajtott bankkonszolidációtól. Ott a magyar állam tett be egymilliárd dollárnyi friss t?két a bankokba, amit külföldiek vittek el bagóért. A kárvallottak a magyar adófizet?k voltak, a nyertesek a külföldi befektet?k és hazai komprádor barátaik. A rollover bázisú, a nemzeti érdekeket szem el?tt tartó konszolidációba mindenki áldozatokat vállal, de azért meg is kapja a jutalmát. Szinte mindenki kockáztat azzal, amije van, az államkassza és a bankok pénzzel és a profitjuk egy részér?l történ? lemondással, a vállalkozások a munkahelyek megvédésének költségeivel, a munkavállalók pedig majd többletmunkával, illetve átmenetileg kevesebb jövedelemmel. Együtt sírunk most, hogy a végén együtt nevehessünk. Nincs más esélyünk, mint ma kockázatokat vállalni, hogy a jöv? iszonyú megpróbáltatásait elkerülhessük.

(A szerz? közgazdász)

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
